

Hinc apostolici ministerii munere impulsus, ut nostram declarem voluntatem tam erga carissimum in Christo filium nostrum Josephum Hungariæ regem apostolicum, nec non Bohemiæ regem illustrem, in Romanorum imperatorem electum, principem vestrum, qui concordie amore succensus in suos amantissimos subditos, nostra hæc apud vos studia & officia exoptavit, quàm erga inclytos ordines, & populos istarum provinciarum de catholica Religione optimè meritos, & a S. sede dilectos semper carosque habitos, has ad vos mittendas litteras duximus, nostro communis Patris nomine, ac tanquàm sequestri ac pacificatores; ad vos, inquit, qui pastores in Ecclesiâ Dei cum sitis, in partem vocati estis nostrarum sollicitudinum.

Nos profectò non ignoramus in istâ rerum conversione vos nullam prorsus habuisse partem, quippè quibus nihil fuit unquàm antiquius, quàm ut debitum a vobis obsequium cum pastoralis conjungeretis officio ad sartam tectamque Religionem servandam, ad sacra vestra jura tuenda, & ad doctrinam ab omni errore vindicandam; quemadmodum vestræ exposultationes ostendunt sæpius renovatæ, atque in vulgus jam editæ. Minimè etiâ nobis ignotum est istius nationis ordines toto hujus temporis spatio nunquam fuisse defectionis æstu concitato, ut principis sui imperium detrectarent, sed venerationem in Cæsarem præ se ferentes, illiusque justitiam meritis laudibus prosequentes, nihil aliud petiisse ac flagitasse, nisi ut eæ tollerentur e medio novitates, quæ Cæsaris quidem nomine, sed contra certam ipsius voluntatem videbantur invectæ adversus jura, & usus, & constitutiones nationis, nihil deniquè in votis habuisse, nisi ut simplex, sincera, & sine ullâ conditione ederet per Cæsarem declaratio, quæ & eorum timores dissol-